

Welkom in onze kerk op deze tweede zondag van de advent. De viering van de advent speelt zich af in de herfst en heeft veel overeenkomst met dit seizoen. De herfst is een periode van verandering. De kleur van de bladeren aan de bomen verandert van groen naar geel of rood. Langzaam maar zeker vallen ze van de bomen. Paddenstoelen in verschillende kleuren verschijnen boven de grond. Wolkenvelden geven spectaculaire tekeningen in de lucht. De natuur verandert nu snel. Ze bereidt zich voor op de winter die komen gaat. Voor wie advent viert, rijmen al deze veranderingen met de christelijke betekenis van de periode naar kerstmis toe: een tijd van loslaten en vernieuwen. Het is precies wat we zongen over het takje dat vol leven zit: 'Een twijgje weerloos en ontdaan / zonder gestalte zonder naam / maar wie gelooft verstaat het wel / dat twijgje heet Emmanuel.' In de verwachting van Emmanuel, God met ons, ontsteken we de tweede adventskaars.

Gebed

Open onze geest en ons hart. Laat ons de stem verstaan die roept in de woestijn: 'Bereid de weg van de Heer - maak zijn paden recht'. In de verwachting van Hem die komt, Jezus Christus onze Heer. Amen.

Baruch 5:1-9

Lucas 3:1-6

Overweging

'Heel de mensheid zal Gods redding zien' – zo eindigde de lezing uit het Lucas evangelie. Dat is het visioen van een onverstoort geloof dat inzet op meer dan op het louter voortkabbelen van de tijd. De voortgang van de tijd is niet onverschillig. God zal bevrijden en redden. Deze belofte van bevrijding worden aangekondigd in de woestijn, in dat onbegaanbare gebied waar Johannes, de zoon van Zacharias, leeft van honing en sprinkhanen. In die woestijn is God aanwezig en Johannes preekt een

doopsel van bekering naar God toe. Het is de moeite waard jezelf onder het gehoor van Johannes te stellen. Je hoort dan zijn oproep van dichtbij: laat de weg van de Heer aan het licht komen; maak alles begaanbaar wat in jezelf woestijn is; vul de dalen, slecht de heuvels, maak kronkelpaden recht en effen ruwe wegen. Dat is de oproep van Johannes aan jou en aan mij. En ook een oproep aan gemeenschappen van mensen. In die zin is het een vroege voorloper van 'yes, we can' en 'wir schaffen das'. Een oproep tot loslaten en vernieuwen.

Eenzelfde soort uitnodiging lezen we ook in de eerste lezing uit het boek Baruch: 'Jeruzalem, leg uw kleding van rouw en ellende af; en bekleed u voor immer met Gods heerlijke schoonheid. 'Jeruzalem', een naam die vandaag de dag niet onbesmet is en niet onmiddellijk klinkt als een ander woord voor 'vrede door gerechtigheid'. Op dit moment is het een aparte ervaring om in de bijbel te lezen over Jeruzalem dat terugkeert uit diepe ellende naar 'God die jubelend Israël leidt in zijn eeuwig licht'. Welke kronkelpaden moeten daar weer worden recht gemaakt en welke ruwe wegen geëffend? Dat is trouwens niet alleen een vraag voor Israël en Jeruzalem. Ze slaat in dezelfde mate op elk oorlogsgebied; en op elk volk en op elke persoon. Niemand is volmaakt. De vraag is relevant op het internationale slagveld en in alle conflictgebieden waar de verhouding tussen groepen en tussen individuele mensen wordt getekend door onverzoenlijkheid en onrecht. Voor elk volk en voor elke persoon geldt de smekende uitnodiging van Johannes: maak alles wat woestijn is in jezelf begaanbaar; maak kronkelpaden recht en effen ruwe wegen. Dit is ook de oproep van advent.

Advent keert steeds terug. Het is de tijd om steeds weer overdadige macht en onrechtvaardige concurrentie los te laten. Het is de tijd om met de natuur in geloof te beseffen dat loslaten vernieuwing mogelijk maakt. En dat de eeuwen door elk leven lang. Advent is een seizoen dat steeds opnieuw terugkeert zoals de herfst in de cyclus van jaargetijden. Het is de

periode van het oude loslaten in de hoop op de komst van een nieuw begin.

In de afgelopen week mocht ik me met een groep oudere religieuzen bezinnen op de zojuist begonnen advent. Na een verkenning van ieders leven door de verschillende stadia van de levensloop heen, kwam de vraag op: welk stadium van het eigen leven zou je willen benoemen als advent. Er waren deelnemers die kozen voor de periode van hun jeugd waarin alles nog open stond en de verwachtingen hoog gespannen waren. Anderen herkenden adventsgevoelens in de tijd die voorafging aan hun intrede in de orde. Sommigen herinnerden zich gevoelens van loslaten en vernieuwen toen ze op het hoogtepunt waren van hun actieve leven. Twee van hen hoefden niet na te gaan welke periode in hun leven de advent weerspiegelde: 'mijn levensadvent is nu' zeiden ze, oud geworden met behoud van een ontroerende eenvoud en blijheid.

Voorbede

Laten we bidden voor alle machthebbers

Dat zij de neiging tot onderdrukking

Omzetten in dienst aan de mensen tot wier leiding ze zijn geroepen

Laten we bidden voor de mensen die een dierbare moeten missen

Dat ze troost vinden en bemoediging in de adventsviering

Laat ons bidden voor ons als kerkgemeenschap

Om de kracht los te kunnen laten wat ons hindert meer mens te worden

En om de kracht te kunnen meewerken aan de vernieuwing van de aarde

Intentieboek

João Carlos, Braziliaan, die op dit moment in Nijmegen werkzaam is en met ons bidt in deze kerk heeft gevraagd zijn moeder te gedenken die dit jaar is gestorven:

vamos rezar pela mãe de João Carlos, Lilia Maria Auxiliadora, nascida em Olinda no ano de dezenove e trinta e cinco e falecida em dois mil e vinte e quatro. Que ela descanse na paz de Deus.